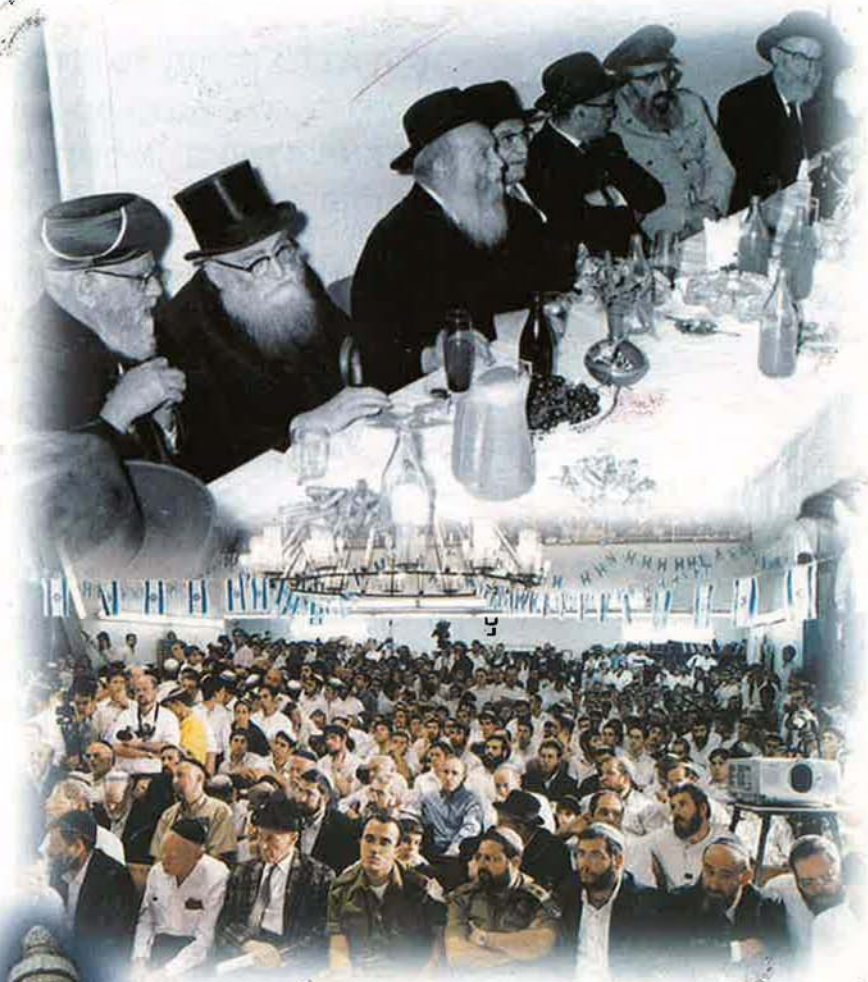

דברי רבותינו
שנישאו בישיבת מרכז הרב
לרגל
יום ירושלים

יוצא לאור לכבוד
העצרת המרכזית לאיחודה של ירושלים
היוזמת "מרכז הרב"

בס"ד, ערב יום ירושלים התשס"ז

זה 39 שנה, מאז שחרורה של ירושלים ואיחודה,
עורכת ישיבת "מרכז הרב" עצרת מרכזית
להודות ולהלל לדי' על כל מפעליו,
ולהגביר את הקשר של העם היהודי וירושלים.

כמי שמרכזת את הפעילות התורנית והאמונית
לכבודה של התורה ולכבודה של ירושלים,
נטלה על עצמה הישיבה להשריש את תודעת
יום ירושלים גם בגולה וזאת ע"י שידור לווני
לקהילות יהודיות באירופה וארצות הברית.

היה לי העונג ליטול חלק בהבאתה של
פעילות זו, יוזמת הישיבה, לשפת המעשה,
ולבטא את הקשר הבלתי ינותק בין
עיה"ק ירושלים, בירת הנצח שלנו, לעם היהודי.

הננו תקווה כי תפילותינו יתקבלו
בפני בורא עולם ונזכה לראות עין
בעין בבנין ירושלים ובתפארתה.

בברכת ירושלים
יהודה א. זרצקי, עו"ד
יו"ר "גשר של זהב"

תודתנו נתונה לעיתון מקור ראשון עבור הפצת החוברת

דברי מו"ר מרן הרב צבי יהודה זצ"ל

בונים בחול ואח"כ מקדישים

הנוראות: מערכת המשפט במדינה המשתמשת בחוק הרומאי, העותומני והבריטי - ויהא אפילו ההוטנטוטי - ואילו במשפט ישראל האמיתי ב"חושן המשפט" לא נסמכו ולא מסמיכים; והחולשה הרוחנית ואזלת היד כלפי אותם צידי נפשות ימ"ש וזכרם, ממשיכיו של אותו "פושע ישראל שעשאוהו גויים ע"ז" ואגרות ראייה) ואגרת שע"ה, הנלחמים בנו בתוכנו. אולם, עם כל נוראות צד חילול השם, היה ערך קידוש השם הגדול לא יסולק בשום אופן מכל ענין המדינה ויום עצמאותה.

בפרק ל"ו ביחזקאל ניתנת תכנית הגאולה: "ויקידשתי את שמי" (פס' כ"ג) מתוך "ולקחתי אתכם מן הגויים וקבצתי אתכם מכל הארצות והבאתי אתכם אל אדמתכם" (פסוק כ"ד) רק אחר כך "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מכל טומאותיכם... ופס' כ"ה) ועשיתי את אשר בחוקי תלכו" (פסוק כ"ז) תשובה שלימה של העם תבוא רק אחרי קיבוץ הגלויות. הסבר זה ביחזקאל ל"ו כתב גם ר' שלמה אלישיב זצ"ל ב"הקדמות ושערים" שלו.

מזמור י"ט בתהלים כולל בתוכו שני חלקים: בחלקו הראשון רואים אנו את נפלאות ה' בטבע והתגלותו בבריאה "השמים מספרים כבוד א' ומעשה ידיו מגיד הרקיע וכו'". ואילו בחלקו השני מתוארים תורת ה', מצות ה' ויראת ה', המאירים והטהורים. ב"כוזרי" (מאמר ב' נ"ו) ובמהר"ל ותפא"י בהקדמה ובפ"ב. נתבארה הקבלה זו: כוחו של ה' מתגלה בעולם הטבע האדיר. אולם, מעלים בקודש (ע"פ ברכות כ"ח ע"א) גדולה מידת עוצם התגלותו בתורה וביראה שניתנה לישראל, "ישראל אשר בד' אתפאר" (ושעיה מ"ט ג'). כזה הוא אף מזמור שנת הי"ט: מתוך הטבע הארצי נבוא אל הרוחני והשמימי - בונים בחול ואח"כ מקדישים. מצווים אנו לעסוק בגילוי הקודש מתוך היסוד הארצי, לסייע להקב"ה במעשה בראשית. "תנו עוז לאלקים" ותהלים ס"ה ל"ו, "גדלו לה' אתי ונרוממה שמו יחדיו" (שם ל"ד ד')

אין אנו מחניפים לאפיקורסים ח"ו. יש במדינת ישראל דברים מכאיבים שיש בהם חילול השם מרובה. ביחוד שתי הצרות

קידוש השם גדול מחילול השם

וכמה בקידוש השם הגדול - האלקי הזה שכל כלל ישראל ותקומתו.

ככל שתגדל בתוכנו יותר ויותר התקיימות מצות ישוב א"י, בקיבוץ רבבות ישראל לתוכה, מתוך שלמות אמונה וגדלות אמונה בהתקיימות מעשה ה' הגדול אתנו- נזכה יותר ויותר שחילולי השם למיניהם יתבטלו ויעלמו. "והיה העקוב למישור והרכסים לבקעה, ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה' דבר!" (ושעיה מ' ד-ה')

לכאורה אפשר לדון: קידוש השם בבנין מלכות ישראל, מחד גיסא וחילול השם - מאידך גיסא. על זה הורו לנו חז"ל בתלמוד ירושלמי (קידושין) (פ"ד ה"א) כ' "קידוש השם גדול מחילול השם". כמובן אין ענינו של מאמר חז"ל ללמדנו, כי קידוש השם גדול יותר מחילול השם. אלא באורו שכשהם נמצאים יחד, כשבאותו ענין יש צד קידוה"ש וצד חילוה"ש, אין אומרים ספינקא ושב ואל תעשה, אלא שצד קדוה"ש הוא הגדול, המכריע והמחייב. ועל אחת כמה

דברי מו"ר הרב אברהם אלקנה כהנא שפירא שליט"א

מה אשיב לד' כל תגמולוהי עלי

ללמוד ולהתבונן על מה עלתה לו כך, מדוע חלה החולה, ומה עליו לעשות כדי להסיר את מניעי המחלה. כך הדבר בצרת היחיד. וכך הדבר בישועת היחיד שאף היא דורשת התבוננות. ולשם כך ילך אצל חכם.

כיצד רוצה הקב"ה את כלל ישראל?

אך ישועת הצבור, עליית הצבור כולו לדרגה אחרת שהיא באקלים אחר – לכך אפילו הליכה אצל חכם אינה מספקת: הגמ' וסוטה מ"ט א' מלמדתנו "משחרב בהמ"ק בושו חברים ובני חורין וחפו ראשם ונדלדלו אנשי מעשה וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון ואין דורש ואין מבקש ואין שואל. על מי לנו להשען, על אבינו שבשמים". יש בלשון חז"ל מעין תלונה וקובלנה, שלא נותר לנו להשען אלא על אבינו שבשמים. ויש לתמוה, מי לנו יותר מאשר אבינו שבשמים, וכי אבינו שבשמים אינו משען די בטוח.

אלא שניהול כלל ישראל הוא ענין שממש אי אפשר לבני אדם להחליט בו, ומכשירים רבים ניתנו לנו בזמן שביהמ"ק היה קיים כדי שיבארו לנו כיצד רוצה הקב"ה שננהל את כלל ישראל: קדושת מקדש, קדושת סנהדרין, קדושת נבואה וקדושת או"ת. וחבור כלל ישראל לאביו שבשמים דרך אבני או"ת היה ממש קשר פיסי, שהרי אבנים חומריות הן הן שקשרו וחברו את כנסת ישראל לבוראה. והנה בחרוב הבית נעלמו ואינם כל אותם מכשירים ומתנות טובות. חרב המקדש, גלה בי"ד הגדול שישב בלשכת הגזית, ושחבריו "הם עקר תורה שבע"פ" (רמב"ם הל' ממרים פ"א ה"א), בטלה נבואה, וכבר מימי דוד ושלמה חסרים אנו אורים ותומים. לעניני כלל ישראל ולשאלות צבוריות תלמיד חכם שוב אינו

ישועה דורשת התבוננות

ישועה צריכה הסבר, היא דורשת שיהיה לה המשך כלשהוא. גם דוד המלך שאל "מה אשיב לד' כל תגמולוהי עלי" (תהלים קט"ז י"ב) מה תהיה תשובתי לכל מה שגמל לי הקב"ה בחסדו. הישועה דורשת תשובה. היא אף דורשת הסבר והוראה: מובא במדרש וויק"ד ל"ה ז' "ג' נתנו מתנה לעולם, התורה והמאורות והגשמים וכו' ר' יהושע בן נחמיה אמר אף הישועה, דכתיב, ותתן לי מגן ישעך" (תהלים י"ח ל"ו). ויש לתמוה, בשלמא תורה, מאורות וגשמים הם מתנות, אך ישועה איך אפשר לכנותה מתנה, הרי קיומה של ישועה מותנה בקדימת צרה לה, וישועה מתוך צרה אינה מתנה וברכה כ"כ. אלא שהדבר מתבאר מתוך המשך המדרש שם, "ר' יצחק ב"ר מריון אמר אף פרשת הים הגדול, דכתיב ביה כה אמר ד' הנותן בים דרך וישעיהו מ"ג ט"ז, שאלמלא כן כיון שאדם יורד לתוכו מיד מת". פירוש, אלמלא ניתן הים כמתנה לבנ"א, הרי לא יכול היה אדם לחיות בים, כיון שמקום חיותו, והאקלים שבו הורגל הוא היבשה, ואיך היה יכול לחיות באקלים שונה לגמרי. נראה דכמו"כ הישועה, אף היא משניתנה מתנה לבני האדם, א"כ היא אקלים אחר, האדם הנושע נמצא אחרי ישועתו במדרגה אחרת משהיה לפני הישועה, הוא התעלה בדרגתו, ומבחינה זו ישועה היא מתנה. מדריגה חדשה דורשת התבוננות חדשה, הסבר ופירוש. ישועה דורשת המשך והסבר. והנה בדרך העולם, "כל שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים" וב"ב קט"ז א', ודוק, "צדיק" לא נאמר אלא "חכם", כיון שמאורע זה של מחלה בתוך הבית צריך הסבר וצריך המשך. צריך אדם

ואנו בטוחים שבמשך השנה החולפת לא היה יהודי שלא עבר תהליך של תשובה, אם בדרגתה היותר גבוהה, ואם בדרגתה הנמוכה. אלא שאנו אין אנו יודעים להשקיף אל מעמקי פנימיותו של לב האדם. מובא שה"ר פנחס מקוריץ זצ"ל כשראה את תפילתו של יוסיפון בשעה שבימה"ק עלה באש וואו חשבו שיוסף בן מתתיהו היה כה"ג אמר שבושה תכסה פניו שלעמנו היה כה"ג כזה שבשעה גורלית זו של שריפת בית מקדשנו התפלל תפלה כה חיצונית ואנו כבר יודעים היום שתפילת יוסיפון אינה תפילת כה"ג. הנה שאנשים גדולים יכולים לחדור בעיניהם אל תוך תוכי נפשו של האדם, ולהכיר בתפילתו אם חיצונית היא או פנימית.

הנושע מצרה מתעלה למסלול חיים חדש

דוד המלך ע"ה שאל "מה אשיב לך" כל תגמולוהי עלי", וענה על כך "לך אזבח זבח תודה" (תהלים קט"ז י"ז) המבזה את הקדשים ואומר שלא יתכן שאותו פר שאתמול רעה באחו הים יכפר עליו אין לו חלק לעוה"ב (פירוש לדברי ר' אלעזר המודעי בפרקי אבות ג' י"א: "המחלל את הקדשים וכו' אין לו חלק לעוה"ב"). ואין פירושו שהוא כופר בכפרה, שהרי אם כך הוא כופר בחלק מן התורה, ומש"ה אין לו חלק לעוה"ב. אלא הפירוש הוא, שאומר שהפר אינו נעשה קדוש יותר מרגע הקרבתו. אין הוא מאמין שבכח המצוה לעשות מדבר חולין דבר שבקדושה. ועל זה בלבד אין לו חלק לעוה"ב. וכשם שהשור עולה למדרגת קדושה אחרת, כמו"כ האדם המקריב מתקדש ועולה למדרגה גבוהה יותר. "זובח תודה יכבדני, ושם דרך אראנו בישע אלהים" (תהלים ג' כ"ג) כשמביא אדם תודה הרי הוא שם לו דרך חדשה, הוא עובר למסלול חיים חדש.

אלא תחליף של תחליף, ושפיר התלוננו חז"ל "על מי לנו להשען, על אבינו שבשמים", ומי ימסור לנו מה רצונו של אבינו שבשמים כיצד לנהל את בניו בדרך הנכונה.

המגע הפנימי בין כל חלקי העם

עלה בידינו להתבונן בשתי נקודות מופלאות שהתגלו לעינינו לפני שנה:

חסידי מספרים, ששאלו את הרמ"מ מקוצק זצ"ל, אם כח הטהרה גדול מכח הטומאה, מדוע נטמא הטהור כשהוא נוגע בטמא, ולא נטהר הטמא במגע זה. השיב הרמ"מ לחסידיו: הטהרה היא בפנימיותו של האדם, ואילו הטומאה היא בחיצוניותו. מגע הוא חיצוני בלבד. ולכן כשנפגשים הטמא והטהור בחיצוניותם מתגבר הטמא שכוחו הוא בחיצוניות על חיצוניותו של הטהור. ואין אלו מילי דחסידותא בלבד: הגמ' (נדה ל"ד א') מביאה "טומאת עם הארץ ברגל כטהרה שוינהו רבנן", בהתאסף כל עם ישראל יחדיו בין חומות ירושלים ובאים במגע זה עם זה, אז אין המגע מגע חיצוני בלבד, אז המגע הוא פנימי, ואז - כדברי הרמ"מ מקוצק זצ"ל - משפיע הטהור טהרה על הטמא, ונטהר. אנו אין אנו יודעים כיצד להגיע לידי מגע פנימי, אך בעינינו חזינו, כשנתקבצו יחד כל ישראל אל בין חומות ירושלים בשנה החולפת, ונצמדו ביחד אל אבני הכותל, איך הפך המגע להיות מגע פנימי, אך נטהרו הטמאים ונתקרבו הרחוקים, והיה זה ממש "כעיר שחוברה לה יחדיו" (תהלים קכ"ב ג')

עוד ענין פנימי יש והוא התשובה. גדולה שבתשובה היא זו שיעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב לזה החטא לעולם (רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ב). ואף הדרגה הנמוכה שבתשובה - הרחורי תשובה - אף הם לא נמסרו אלא ליודע תעלומות תשובה הוא.

לב האומה ופנימיותה. אנשי הפנים מסוגלים להבנת עניני הפנים.

בתוספתא (מנחות פ"ו) מובא שההלל השבח והתפילה מעכבים זה את זה. ועל כן להודאתנו יש להוסיף תפילה, שנזכה להרמת קרן ישראל ולצמיחת קרן משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן.

צבור ישפר את מעשיו, ויעבור למסלול חיים חדש, גבוה יותר, קדוש יותר. וכשאינ לנו לא מקדש, ולא סנהדרין, לא נביא ולא או"ת, אין לנו לשאול אלא בעצם של החכמים, מהו מהסלול החדש שנבור לנו. להבנת הענינים הפנימיים מסוגלים הם תלמידי החכמים. "אני ישנה ולבי ער" (שה"ש ה' ב') – לבי ער אלו תלמידי החכמים שהם

דברי מו"ר הרב שאול ישראלי זצ"ל

להוסיף אומץ

יכולים אולי לזכות והיתה זו ביאת הנצח, אבל לא זכינו ו"נחמו נחמי עמי" (ועמייס), באותה תקופה היה איזה שהוא חשש שיראו מלהגיד "הנה אלוקיכם". היה איזה פחד מסוים. הנביא היה צריך לעודד את הציבור ולומר לו "אל תיראי, אמרי לערי יהודה" – תכריזי בקול רם, אל תתבישי "הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים".

הנביא אומר דברי הנבואה ודברי הנחמה: "על הר גבוה עלי לך מבשרת ציון, הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים, הרימי, אל תיראי אמרי לערי יהודה הנה אלוקיכם" (ושעיה מ' ט'). "הרימי אל תיראי" – מה היה הפחד? מה היה צריך הנביא כל כך לעודד את העם באותה תקופה? כשהנביא ישעיהו חזה את חזון הגאולה השניה, שאמנם היו

כי יש ציון ויש ירושלים. ציון – מסמלת את המלכות היהודית. ציון זה עיר דוד. ציון זה מקום המלכות. "על הר גבוה עלי לך מבשרת ציון". ציון זו מדינה, ציון זו ממשלה, ציון זה ממלכה ובתור ממלכה הרי הדגל קובע. המציאות הזאת שרואים אותה מרחוק, שמרגישים אותה, את קיומה. "על הר גבוה עלי לך מבשרת ציון". ירושלים – זוהי ירושלים של הקדושה, זוהי ירושלים שדיברנו על האחדות, שהמלכות משמשת רק יסוד לה, וירושלים היא הקומה העליונה, ירושלים לא מסתפקת בעליה ומילים לא מובנות (בהקלטה) אנחנו רואים כיום שהמדינה מציינת את קיומה של העצמאות בתופים, בדגלים, ברעש ובמצעדים שהיו בשנים קודמות. יום ירושלים יש לו אפי אחר, יותר שליו. אופי יותר פנימי. יש לו יותר ענין השקפתי מחשבתי. "הרימי בכח קולך" – כאן צריך לדבר, כאן צריך לעודד, כאן צריך להפיח את הרוח בעצמות היבשות.

"הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים" – אנחנו גם היום צריכים להראות ולהדגיש את הכח האלוקי הזה אשר היה איתנו. לא מלחמה זימנו, אין פנינו למלחמה אף פעם, ואין פנינו למלחמה גם היום.

אבל אנחנו איננו יכולים לותר על מקום בית חייו. זהו המקום שעליו חלמו חזינו וחכמינו. זהו המקום שממנו התורה צריכה לצאת. אנו לא נוותר בשום פנים. וכל החישובים הללו של כל מי שלא יחשוב לא יצליחו, לא יקומו ולא יהיו מחשבות כאלה! ירושלים לעולם תשב וארץ ישראל תהיה בגבולותיה שהקב"ה הבטיח לנו. כך היה וכך יקום, והקב"ה יהיה בעזרנו. זהו המסר שמוסר לנו יום ירושלים. זהו המסר שמוסר לנו היום הזה שמצטרף ליום העצמאות, שמפיח בו רוח ונשמה.

אנו נמצאים היום במצב כזה של דכדוך

הנפש שצריך לומר משהו. "אל תיראי". מה כתוב לפני הפסוק הזה "יבש חציר נבל ציץ ודבר אלקינו יקום לעולם". ומשום מה רוח הנכאים היום הזה! משום מה הידים רפות! האם איננו רואים שהקב"ה מוביל אותנו בכל הדרכים עד שהגענו עד היום הזה! האם אכן אין יכולים להרגיש ולהבין את הדבר הזה! באותה תקופה ממש, תקופת כורש, בזמן שהנביא אמר וחזה את שיבת ציון, שדיבר על הנחמה הכפולה "נחמו נחמו עמי", באותה תקופה היה רגע של התעוררות, שכורש נקרא בשם "משיח". היה נדמה כאילו אנחנו מקבלים את הדמינה וכל אביזריה, ופתאום היו צרי ישראל שהלשינו ומסרו וטענו נגד ירושלים והגיע הצו הממלכתי לבטל את בניינו של ביהמ"ק, את בניינה של ירושלים. אז אומר הנביא "מי את תיראי מאנוש ימות ומבן אדם חציר ינתן" (ישעיה מ' ח'). "יבש חציר כלה ציץ ודבר אלקינו יקום לעולם" (ישעיה נ"א, י"ב). זהו הדבר שאנחנו צריכים לחזור גם כיום הזה. זהו המסר של יומה של ירושלים ויומה של העצמאות!

יש כאלה שרוצים לקפל את הדגל של מדינת ישראל, לצמצם את הגבולות לחזור אחורה. והם אינם יודעים את החשבונות האמיתיים "שתחילת נפילה ניסה", כפי שחז"ל אמרו בעניינים האלה (סוטה מד, ב). אנחנו צריכים לעמוד בתוקף נצח ישראל. זה שהיה בכוחנו עד היום הוא ימשיך להיות בצורה כזאת.

"שאלו שלום ירושלים ישליו אותה" (תהלים קכ"ב, ו') עם השלום של ירושלים יהיה גם השלום של כנסת ישראל. הקב"ה ישפוט שלום עלינו ונזכה לראות באיחוד הלבבות כשם שנתאחדה ירושלים.

והקב"ה יזכה אותנו להשיב לארץ ישראל השלמה את עם ישראל השלם במהרה בימינו אמן.

נשיא המדינה

שלום, בס"ד, ט"ז אייר תשס"ו
14 מאי 2006

לכבוד
ראש ישיבת מרכז הרב
מרן הגאון הרב אברהם שפירא שליט"א

שלום רב,

הנדון: מכתבד מיום י' אייר תשס"ו

לרגל מלאת ל"ט שנים לשחרורה של ירושלים ואיחודה, אני מבקש לברך אתכם, הרבנים ותלמידי ישיבת מרכז הרב, ואת עם ישראל.

ירושלים, בירת הנצח של העם היהודי, היא לב האומה ומוקד הערגה של עם ישראל, הינה נשוא האהבה, התפילות של עמנו בקרב אלפי קהילות יהודיות ובמשך אלפי שנים.

עלינו להכיר בגודל האחריות שההיסטוריה היהודית בכל הדורות מטילה על בני דורנו לשמור על אחדות ישראל, להכיר בערכים הלאומיים והממלכתיים, להזדהות עמם ולפעול להגשמתם.

למרות התלאות, האכזבות והזעם, אנו מאמינים כי נזכה לראות בהגשמה מלאה את החזון הציוני, בשיבת ציון וצמיחת גאולותינו.

בברכה,

משה קצב

Yerushalayim, 17 Iyar 5766
14/5/06

Maran Hagaon Harav Avraham Shapira Shlit"א
Rosh Yeshivat Mercatz Harav

Dear Maran Hagaon Harav Shapira Shlit"א,

On the occasion of the 39th anniversary of the redemption and unification of Yerushalayim, I offer my best wishes to you, the rabbis and students of Yeshivat Mercatz Harav, and the entire Jewish nation.

Yerushalayim, the eternal capital of the Jewish people, is the heart of the nation, the subject of the love and prayers of Jews all over the world throughout the years.

We must recognize the great responsibility that Jewish history has placed on our generation, to protect the unity of our people, our nation and our country, to identify with these goals and work for them.

In spite of the travails and suffering, we believe that we will merit to see the Zionist Vision of Jewish rebirth and redemption in our land become complete in our days.

ראש העיר
Mayor of
Jerusalem
رئيس البلدية

בס"ד, כ' באייר תשס"ו
18 במאי 2006

עיריית ירושלים
Municipality of Jerusalem
بلدية اورشليم - القدس

מכובדי כל אנשי "מרכז הרב" ובדאשם כבוד ראש הישיבה שליט"א,
קהל חשוב וקדוש!

אני שמח לתביא אליכם את ברכתה של העיר ירושלים ותושביה, לקראת חגיגות יום השנה ה-39 לציון שחרורה ואיחודה של ירושלים, עיר בה חנה דוד.

"יברככם ה' מציון וראו טובו בירושלים כל ימי חייכם".

זכתה ישיבת "מרכז הרב" וזכה העומד בראשה שליט"א, להפוך למוקד המרכזי של שמחה המפיצה מאורה לכל חלקי העיר והארץ, ביום החשוב שבו כולנו מציינים את הנס שעשה לנו היושב במרומים באיחודה של העיר. הרבבות הבאים אליכם וצועדים מן הישיבה עד לשריד בית מקדשנו, מכניסים רוח יהודית מיוחדת לחייה של העיר, באירוע המתמשך לאורך שעות רבות ומביא חמונים מכל חלקי הארץ לעירנו. אשריכם שזכיתם.

יקירי כולם!

גם ירושלים זקוקה להתחברות. להצהרת הקב"ח: "זאת מנוחתי עדי עד, פה אשב כי איוויתיה", עלינו לצרף ביתר עוז את חשבועה: "אם אשכח ירושלים תשכח מימיני". בצער ובכאב אנו עוקבים לאורך שלושים ותשע השנים האחרונות אחר הכרסום הכואב בציונו של "יום ירושלים" שבראשית חדרך היה יומה הגדול של המדינה כולה, ואט אט הולך היום ונדחק להיות יומה של קבוצה אחת בחברה הישראלית.

כואב לראות שהקשר לעיר הנצח, לב ליבה של ארצנו ועמנו, הולך ונשחק. עם, העובר בשוויון נפש על כך שרק עשרה אחוז מבתי הספר החילוניים במדינה שולחים ילדיהם לבקר בירושלים, מאותת בכך שהוא איבד את קשריו עם נחלת אבותיו.

הגאון רבי אברהם יצחק הכהן קוק זכר צדיק לברכה, כותב: "הכוח הכשר הישראלי, הוא ולא אחר הוא הנושא והשומר על השבועה הקדושה אשר נשבענו על נהרות בבל 'אם אשכח ירושלים תשכח מימיני', והכוח הזה חלא הוא חנחו המבעיר אפילו את הזיק של תאש הגנוז אשר לא יכבה כליל אצל כל ישראל".

לפני 39 שנים נכבשה ירושלים ושחררה. אלא שבל נטעה. היותנו בירושלים אינה תוצאה של כיבוש העיר - כיבוש העיר היא תוצאה שנבעה מהיותנו בעלי העיר. ולא מלפני 39 שנה, אלא מלפני 3800 שנה".

וכך מסיים הרב קוק וצ"ל את מאמרו "חבת ירושלים": "קול ה' בכוח קורא אלינו מחורבות ירושלים ומשוממותיה: קומו, בני, בנו את הנשמה, קוממו את עיר הקודש הנחרסה, זכרו מרחוק את ה', ירושלים תעלה על לבבכם!"

בשמה של ירושלים - עליו והצלחנו

אורי לופוליאנסקי

כיכר ספרא 1, ת.ד. 775, ירושלים 91007, טלפון 02-6297997, פקס' 02-6296014

פרופי ישראל אומן
חתן פרס נובל 2005

בס"ד אייר תשס"ו

זיכני להסתופף בשערי ירושלים זה חמישים שנה, אבותיי ואבות אבותיי גלו לפרנקפורט
ושבתי לירושלים ברחמים בזכות אבות.

אי אפשר לבטא במילים מדויקות ובמשפטים קצרים את כל עומקה של מהות העיר הזו,
גם אויבנו הבינו כי לירושלים עומק משלה. כפי שנאמר בספר תהילים: "ערו ערו עד
היסוד בה".

בני הקדוש רבי שלמה הי"ד השכיל לבטא עבורנו את רחבי לבו בעירו: "בכל פעם שאני בא
לירושלים אני משתכנע מחדש שהיא נפלאה. אני חייב להודות בכך, העיר הזו מקסימה
אותי. אחרי כל ביקור של שבת, אני מביא איתי לשיבה מטען של ירושלים כדי שיספיק עד
הביקור הבא.

ואם נשכיל גם אנו, נדע לשמוח בשמחתה, לעמוד על ציונה ולשמור על שלמותה ושלמות
ארצנו הקדושה.

יישר כוח לשיבתכם היקרה "מרכז הרב" בירושלים, אשר אינה מסיחה את דעתה ואת
דעת כל בית ישראל, מעירו ומארצנו.

שלכם
ישראל אומן

With praise to G-d, I have the privilege of living in Yerushalayim for the past
fifty years. My forefathers were exiled to Frankfurt but I have returned to
Yerushalayim in the merit of my fathers.

Mere words are totally inadequate to express the essence of this city; even our
enemies understood that Yerushalayim has a quintessence of her own, as
written in the Book of Psalms: "Wake up wake up to the foundations in her".

My son, the Kadosh Rabbi Shlomo Hy"d, succeeded in expressing his
feelings for our city: "Each time I visit Yerushalayim I am overwhelmed by
her greatness. I must admit, this city enchants me, after each Shabbat visit, I
carry back to the Yeshiva a part of Yerushalayim to sustain me until the next
visit".

And if we will merit to internalize the greatness of our city, we will be joyful
in her joy, understand her essence and ensure her unity, and the unity of our
Holy Land.

I wish to express my thanks to Yeshivat Mercaz Harav, which serves as a
beacon reminding us of the glory that is our city and our land.

Yours truly,

Yisrael Uman